

Sygn. akt VIII C 597/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Anita Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z.

przeciwko G. C.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 422,87 zł (czterysta dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z. na rzecz pozwanej G. C. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 597/18

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2010 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej G. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 665 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2010 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że roszczenie pozwu wynika z braku zapłaty przez pozwaną za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez poprzedniego wierzyciela – (...) S.A. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pomimo wezwań do zapłaty pozwana nie dokonała spłaty swojego zobowiązania. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6)

W dniu 8 lutego 2010 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana podnosząc m.in. zarzut przedawnienia, nadto kwestionując zasadność powództwa. Postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6v, sprzeciw k. 11v-12, postanowienie k. 15v.)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, powód uzupełnił brak pozwu w terminie. Następnie w odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął powództwo w części co do kwoty 422,87 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Podtrzymał żądanie pozwu w pozostałej części, tj. co do kwoty 241,14 zł wraz z należnością odsetkową od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. (pismo procesowe k. 21, odpowiedź na sprzeciw k. 35-37)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Na rozprawie w dniu 30 października 2018 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pełnomocnik pozwanej adw. E. Ś., która wniosła o oddalenie powództwa w całości, podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia oraz złożyła wniosek o zwrot kosztów procesu. (protokół rozprawy k. 61)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 października 2006 roku pozwana G. M. (następnie C.) zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. W treści umowy nie wskazano wysokości opłat należnych operatorowi za abonament ani za zrealizowane połączenia.

Integralną częścią zawartej umowy był Regulamin świadczenia telekomunikacyjnych usług powszechnych oraz innych usług świadczonych przez (...) S.A., jak i Cennik (...). Powód nie załączył Regulaminu ani też Cennika do akt sprawy, a także dokumentów księgowych wystawionych przez pierwotnego wierzyciela. (umowa k. 47-50, zamówienie k. 53, okoliczności bezsporne)

W dniu 15 maja 2009 roku (...) S.A. Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w Z. umowę ramową cesji wierzytelności m.in. wobec dłużnika G. C..

W załączniku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 czerwca 2009 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 550,76 zł. Pomimo wezwań do zapłaty pozwana nie zapłaciła dochodzonej pozwem należności. (umowa cesji wierzytelności k. 25-26v, załącznik do umowy o przelew wierzytelności k. 26, zawiadomienie o dokonanej cesji k. 29, wezwanie do zapłaty k. 30, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że strona pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości 241,14 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w związku z zawartą umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że nie jest zadłużona skoro nie wykazano istnienia zadłużenia). Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez

profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem – (...) S.A., a wynikającą z wystawionych przez operatora dokumentów księgowych. Strona powodowa poza złożeniem ww. umowy zawartej przez pozwaną z (...) S.A. nie przedłożyła jednak żadnych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. W szczególności do akt sprawy nie zostały załączone wystawione przez operatora faktury, które zgodnie z twierdzeniem powoda stanowiły podstawę dochodzonego przez niego roszczenia. Strona powodowa nie załączyła również

w poczet materiału dowodowego Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, podobnie jak i Cennika. Brak dokumentów księgowych uniemożliwia ustalenie, z tytułu jakiej konkretnie umowy pozwana miała zostać obciążona dochodzoną pozwem kwotą. Uwadze Sądu nie uszło ponadto, że treść przedłożonej przez powoda umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest bardzo ogólnikowa, w szczególności na ich podstawie nie można wywnioskować, jaka opłata abonamentowa obciążała pozwaną w trakcie trwania łączącego ją z pierwotnym wierzycielem stosunku cywilnoprawnego. Pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia żądania pozwu, który zasługuje na uznanie. Irrelevantne znaczenie ma przy tym podnoszona przez powoda okoliczność, że pozwana nie udowodniła, aby składała operatorowi reklamacje w zakresie wystawionych przez niego faktur, a także, by zawiadamiała operatora o ew. nieotrzymaniu w/w dokumentów księgowych, skoro powód w ogóle nie udowodnił, że faktury stanowiące źródło jego żądania w ogóle zostały wystawione i opiewały na kwoty oznaczone w pozwie. Przypomnieć należy, że to powód, jako strona inicjująca proces winna wykazać zasadność swojego żądania, czemu powód jednak nie sprostał.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła ponadto częściowy wykaz wiarygodności do umowy przelewu wiarygodności. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanej, kwestionującej zasadność żądania powoda. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). W tożsamy sposób należy ocenić przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty, jako, że także w tym przypadku nie zostało ono poparte żadnymi dokumentami źródłowymi.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

W przedmiotowej sprawie powód nie udowodnił zasadności i wysokości swojego roszczenia nawet wraz z odpowiedzią na sprzeciw, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń w żadnym ze złożonych pism procesowych. Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść

art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia

na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Wobec powyższego, jedynie na marginesie wskazać należy, że gdyby uznać za udowodnione twierdzenia pozwu, czego jednak w sprawie nie wykazano, co jeszcze raz należy podkreślić, to podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazałyby się jednak nieskuteczny. Roszczenie powoda wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a zatem regulowanych przez ustawę z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne. W takiej sytuacji, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała SN z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12), termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową określa art. 118 k.c., w myśl którego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie termin trzyletni, albowiem pierwotny wierzyciel niewątpliwie prowadził działalność gospodarczą. Zgodnie z oświadczeniem powoda najwcześniej wymagalna należność, tj. z tytułu pierwszej wystawionej faktury podlegała zapłacie do dnia 23 kwietnia 2008 roku, a więc w dacie wytoczenia powództwa (21 stycznia 2010 roku), nie była jeszcze przedawniona.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 422,87 zł, stąd w pkt 1 sentencji wyroku Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. Jednocześnie wobec nieudowodnienia żądania pozwu, Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, o czym orzeczono jak w pkt 2 sentencji wyroku.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości.

Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie 197 zł i obejmowały wyłącznie koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 461) oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.